

Заклучилъ ги въ едно сандъче. Следъ това седналъ да похапне, че да върви на работа. Но когато протѣгналъ ржка да вземе хлѣба и разбралъ, че неможе да работи съ нея, навелъ глава. Горчива мжка напълнила душата му и той въздъхналъ.

— Какво да правя съ една ржка, — заплакалъ той, — немога да си развържа царвудитѣ! Друго бѣше, когато бѣхъ здравъ!

Минало време. Единъ день сиромашъ седѣлъ предъ вратата на своята кжца дълбоко замисленъ. Въ това време влѣзълъ въ двора единъ старецъ съ дълга брада, бѣла като млѣко. Спрѣлъ се до селянина, свалилъ си торбата и седналъ да си почине.

— Отъ де си, дѣдо — попиталъ го човѣкътъ.

— Отъ далече! — отвърналъ кротко Дѣдо Господь, преобразилъ се на старецъ.

— Какво работишъ?

— Лѣкувамъ хора!

Бедниятъ човѣкъ трепналъ. Отворилъ широко очи и Го погледналъ.

— Ако ми излѣкувашъ ржката, каквото искашъ, ще Ти дамъ! — викналъ човѣкътъ.

— Добре, — усмихналъ се Дѣдо Господь. — Искамъ една шепа жълтици!

— Хубаво! И магарето ще

Ти дамъ, дето ми носи дърва отъ гората!

— Не искамъ друго! — поклитилъ глава Гостенинътъ.

Човѣкътъ скочилъ и донесълъ жълтицитѣ.

Дѣдо Господь ги сложилъ въ дълбоката си торба. Хваналъ вкоченѣлата му ржка и въ тоя мигъ тя оздравѣла. По жилитѣ ѝ потекла кръвъ. Свѣтнало лицето на сиромаша отъ радост. Той падналъ на колѣне предъ Дѣдо Господь и не знаелъ, какво да каже Цѣлувалъ ржката Му и я обливалъ съ радостни сълзи.

— Ти направи най-голѣмото добро на мене! — викалъ човѣкътъ като замаянъ.

Като си тръгналъ Дѣдо Господь, потупалъ недоволния селянинъ и му рекълъ:

